

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobců: a) **LONDA spol. s r.o.**, Křemencova 4, Praha 1, zastoupený JUDr. Tomášem Jindrou, advokátem se sídlem U Prašné brány 3, Praha 1, b) **EVROPA 2, spol. s r.o.**, Wenzigova 4/1872, Praha 2, c) **Frekvence 1, a.s.**, Wenzigova 4/1872, Praha 2, žalobci b) a c) zastoupeni JUDr. Ladislavem Břeským, advokátem se sídlem Botičská 1936/4, Praha 2, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, zastoupené JUDr. Zdeňkem Hromádkou, advokátem se sídlem Rašínova 522, Zlín, proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 5. 2012, sp. zn. 2010/321/dol/BME, čj. zab/1918/2012, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **BROADCAST MEDIA, s.r.o.**, Říčanská 3, Praha 10, zastoupené JUDr. Pavlem Dobiášem, advokátem se sídlem Ostrovského 253/3, Praha 5, o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu ze dne 30. 10. 2012, čj. 6 A 106/2012 – 63, o návrhu osoby zúčastněné na řízení na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná rozhodnutí ze dne 23. 5. 2012, sp. zn.: 2010/321/dol/BME, čj. zab/1918/2012, udělila provozovateli BROADCAST MEDIA s.r.o. souhlas ke změně skutečností uvedených v žádosti o licenci k provozování rozhlasového vysílání prostřednictvím vysílačů programu Radio Beat (licence Ru/138/01) spočívající ve změně souboru technických parametrů licence a územního rozsahu vysílání, a to přidělením kmitočtu Třebíč 99,5 MHz/200 W, souřadnice WGS 84: 15 51 43/49 12 25. Žalovaná vyhodnotila soubor technických parametrů Třebíč 99,5 MHz/200W (vysíláním zásobeno 44 332 obyvatel) jako nedostatečně bonitní na to, aby mohl být předmětem licenčního řízení. Požadovanou změnu žalovaná vyhodnotila jako změnu v intencích původně udělené licence a po provedení vyhodnocení základních kritérií podle § 17 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání.

[2] Rozhodnutí žalované napadli žalobci a) – c) žalobou u Městského soudu v Praze. Městský soud rozsudkem ze dne 30. 10. 2012, čj. 6 A 106/2012 – 63, rozhodnutí žalované zrušil pro nepřezkoumatelnost a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

[3] Rozsudek městského soudu napadla osoba zúčastněná na řízení (stěžovatel) z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s. Stěžovatel v kasační stížnosti současně navrhl, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 zákona s. ř. s. Rozhodnutí městského soudu představuje pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než může přiznáním odkladného účinku vzniknout jiným osobám a odkladný účinek není v rozporu s jiným veřejným zájmem. Stěžovatel svůj návrh na přiznání odkladného účinku konkrétně odůvodnil tak, že jemu (a vlastníkovvi jeho jediného společníka jako zahraničnímu investorovi) vznikly v souvislosti s realizací rozhodnutí žalované ke dni 14. 11. 2012 náklady ve výši 322 973,77 Kč, přičemž další náklady mu dále vznikají. Stěžovatel má za to, že žalobcům přiznáním odkladného účinku žádná újma nevznikne. Stěžovatel pro podporu svých tvrzení předložil soupis vynaložených nákladů ke dni 14. 11. 2012

[4] Žalobce a) ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že rozhodně nesouhlasí s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti. Žalobce a) odmítl tvrzení stěžovatele, že by přiznáním odkladného účinku nevznikla jiným osobám újma. Příjmy provozovatelů vysílání totiž závisejí zejména na výnosech z reklamních sdělení, které jsou přímo úměrné podílu jednotlivých provozovatelů na rozhlasovém trhu. Pokud by bylo stěžovateli umožněno vysílat na kmitočtu, který mu byl podle městského soudu přidělen protizákonně, vznikla by žalobci a) i ostatním provozovatelům újma spočívající v nižším příjmu z reklamy. Také žalobci mají většinové zahraniční vlastníky, kteří jsou v dobré víře v ochranu zahraničních investic, zakotvenou mezinárodní smlouvou, kterou je Česká republika vázána a náhradu takto vzniklé škody by nárokovali.

[5] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že stěžovatel by v důsledku rozsudku městského soudu nemohl vysílat z předmětného kmitočtu, což by pro něj znamenalo újmu. Žalované současně není známa žádná konkrétní – vyčíslená či jinak stanovená – újma, která by přiznáním odkladného účinku mohla vzniknout jiným osobám.

[6] Žalobce b) ani žalobce c) se k návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku nevyjádřil.

[7] Nejvyšší správní soud při posouzení návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

[8] Podle § 107 s. ř. s., věta před středníkem, kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce (zde stěžovatele) nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[9] Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského (městského) soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není zrušeno. Tento institut představuje dočasnou procesní ochranu stěžovatele před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého soudního rozhodnutí. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro mimořádné a ojedinělé případy, a to jen na základě návrhu stěžovatele. Je to přitom právě stěžovatel, na kom vázne břemeno tvrzení i důkazní stran osvědčení výjimečnosti jeho situace oproti ostatním stěžovatelům ve stejné pozici. Stěžovatel tedy musí hrozbu nepoměrně větší újmy jednak dostatečně konkrétně tvrdit a jednak i náležitě doložit.

[10] Předmětem řízení v nyní projednávané věci je přezkum rozsudku městského soudu, kterým bylo pro nepřezkoumatelnost zrušeno rozhodnutí žalované, jímž byl stěžovateli udělen souhlas ke změně skutečností uvedených v žádosti o licenci k provozování rozhlasového vysílání prostřednictvím vysílačů programu Radio Beat, spočívající ve změně souboru technických parametrů licence a územního rozsahu vysílání, a to přidělením kmitočtu Třebíč 99,5 MHz/200 W.

[11] Stěžovatel svůj návrh na pozastavení účinků rozsudku městského soudu založil na nákladech vzniknuvších a nadále vznikajících v souvislosti s realizací (podle městského soudu nepřezkoumatelného) rozhodnutí žalované. Nejvyšší správní soud konstatuje, že tento tvrzený důvod neosvědčuje, že by výkon nebo jiné právní následky rozsudku městského soudu znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká by přiznáním odkladného účinku mohla vzniknout jiným osobám. Stěžovatel netvrdil ani nedoložil žádné další relevantní skutečnosti pro posouzení svého návrhu, tedy např. do jaké míry bylo rozhodnutí žalované v mezidobí do zrušení městským soudem již realizováno, v jakém stádiu byly přípravy vysílání, popř. zda vysílání již bylo zahájeno, zda o přidělení kmitočtu usilují i jiní provozovatelé apod. Stěžovatelem předložené vyčíslení nákladů nepostihuje, jaké náklady jsou spojeny se zrušujícím rozsudkem městského soudu, resp. jaké konkrétní náklady by stěžovateli vznikly v důsledku výkonu zrušujícího rozsudku městského soudu do doby rozhodnutí o samotné kasační stížnosti.

[12] Součástí přehledu jsou náklady související s pořízením a provozováním VKV vysílačů a jejich příslušenství. Vyčíslené náklady spojené s realizací zrušeného rozhodnutí žalované, nepostačují k tomu, aby Nejvyšší správní soud mohl posoudit újmu, kterou by pro stěžovatele znamenal výkon nebo jiné právní následky napadeného rozsudku městského soudu i s ohledem na dobu řízení o kasační stížnosti proti tomuto rozsudku. Z přehledu vynaložených nákladů vyplývá, že většina z nich je spjata s realizací rozhodnutí žalované. Nejvyšší správní soud upozorňuje, že tyto náklady nebudou vynaloženy marně, ba naopak budou plně využity k realizaci podnikání stěžovatele v případě, že kasační stížnost bude shledána důvodnou. Tyto náklady využije i v případě, kdy mu bude licence pro vysílání v dané lokalitě udělena jiným způsobem, např. na základě nového rozhodnutí žalované. V daném případě nelze ani tvrdit, že by právní následky napadeného rozsudku pro případ jeho zrušení Nejvyšším správním soudem mohly být již jen stěží odstraněny, popř. by mohly být zhojeny pouze při vynaložení značných nákladů. V takovém případě by stěžovateli nic nebránilo pokračovat v realizaci rozhodnutí žalované a tudíž svého

podnikatelského záměru, který byl v důsledku zrušení rozhodnutí žalované „toliko po dobu soudního řízení“ pozastaven.

[13] Nadto, není zde zcela bez významu ani argumentace žalobce a), že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by vedlo k újmě ostatních provozovatelů. Jak žalobce a) namítl, za situace, kdy by byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek, pročez by stěžovatel mohl pokračovat v realizaci městským soudem zrušeného správního rozhodnutí, takový postup by vedl ke vzniku újmy ostatních provozovatelů rozhlasového vysílání, neboť jejich příjmy jsou do značné míry závislé na výnosech z reklamy, jež jsou odvislé od podílu jednotlivých provozovatelů na rozhlasovém trhu.

[14] Vzhledem k tomu, že stěžovatel dostatečným způsobem nedoložil, že výkon nebo jiné právní následky napadeného rozsudku městského soudu by pro něj představovaly relevantní újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., Nejvyšší správní soud se blíže pro nadbytečnost nezabýval ani posouzením navazujícího kritéria pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, tedy zda by přiznání odkladného účinku bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[15] Pro úplnost lze poukázat, že Nejvyšší správní soud již dříve rozhodl se stejným výsledkem i v usnesení ze dne 26. 2. 2013, čj. 4 As 90/2012 – 49. V dané věci se přitom jednalo o skutkově velmi podobnou věc (souhlas ke změně souboru technických parametrů licence a územního rozsahu vysílání, s přidělením kmitočtu Rosice 91,4 MHz/100 W) se stejnými účastníky řízení.

[16] Nejvyšší správní soud po zvážení argumentů stěžovatele tedy dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku nebyly splněny. Proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení. Soud uzavírá, že usnesení o přiznání či nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy, a nelze z něj jakkoliv předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 21. března 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu